

ZALÁN TIBOR

Álom

A kertben a mák kék szélforgásban
apa a hátsó udvart söpri épp
a kép tiszta még kezén az erek
kidagadnak mozdulatai las
úak nyári levelek kerengnek
meztelen lábszára körül a két
disznó orrát odadugja térdé
hez s lágyan mélyen énekel a két
mázsa ingatag szelíd rengés már
a konyha felől húsleves va
sárnapi illata száll a konyhá
ban ezüst legyek üveghez verőd
nek a tál lombján elkongja a de
let galuska aranya s anya a
nyuka kötényén bársony szakadás
és a bátyám a fehér széken ül
nem néz sehova nagyon egyedül
lehet valami felhő a vállá
ba akadt inge árnyék csak árnyék
és a sehova nézés ecet és
méz és kezén egy idegen csontos
kéz s a csontostányért anya kihoz
za az asztalra leteszi de ő
feláll s a kapu felé elindul
lassan mintha lassított film lassú
jelenete lenne a kapu ki
nyílik hideg ömlik be rajta a
pa szemében rémület a söprűt
leejti s a balta magától for
dul ki a fából anya felkiált
asztalon az ebéd! de ő meg sem
hallja meg sem áll csak visszazól hagy
jatok! majd párat lép megáll eldől
lassan gyámoltalan a zuhanás

oldalán fekszik nyitott szájából
 bugyborogva elindul a vér és
 ijesztő és iszonyú némaság
 ban hallani ahogy hörög s anya
 csak áll a veranda előtt elke
 rekölt szemmel nem mozdul hozz apa
 vizes rongyot ! nem tudom miért azt
 s ő csak hümmög én is már halott va
 gyok nem érem el a rongyot

párnám

lucskához verődik a fejem az abla
 kon madárban halál levá
 gott disznófejek gurulnak a szőnye
 gemen elszáradt mákgubók zörög
 nek homályba akadva a kövön
 hanyatt ezüst legyek lassuló lá
 ba kalimpál még az ég felé ár
 ván és ők akik a halálba el
 mentek – akkor két éve – visszatűn
 nek halk sóhajjal a fénylő messze
 ségbe ---

